

Cap sorpresa

written by José Maria Clavero | 15 de març de 2017

Des de l'arribada al poder, el 2011, les actuacions del PP en relació a Catalunya han estat, són i seran totalment previsibles. No concedeixen la més mínima possibilitat a la sorpresa. Ja voldrien els meteoròlegs que el temps fos tan previsible i sense sorpreses d'última hora. Un partit seriós, amb línies polítiques analitzades, estudiades i sòlides, deixaria un marge considerable a les sorpreses depenent de la marxa dels esdeveniments. Res d'això passa al PP perquè no és un partit seriós ni té línies polítiques definides ni tampoc tenen imaginació suficient per cercar solucions als problemes més seriosos.

El PP va començar intentant crear una atmosfera de por entre la ciutadania catalana. Els seus ministres van parlar de llançar-nos a l'espai sideral. També ens van explicar que s'enfonsaria l'economia catalana i que perdríem les pensions perquè Catalunya no podria pagar-les. Les seves maniobres semblaven més un conte de terror per a adults que una línia política seriosa. Cap sorpresa.

Va ordenar als seus mitjans de comunicació fidels dur a terme una intensa campanya mediàtica contra els interessos de Catalunya. Ens van parlar del "souflé" i de com estava baixant irremediablement. Van manipular les xifres de les milionàries manifestacions fins deixar-les en xifres ridícules. Si calia, TVE, aquesta que paguem entre tots, silenciava les manifestacions en els seus noticiaris. Cap sorpresa.

Però Catalunya seguia constant i imparable en la seva marxa cap a un horitzó d'esperança, cap a aquest nou país que tots anhelàvem. Ni a la ciutadania li va entrar el pànic ni va caure en les mentides ni el "souflé" va baixar. Al PP no li va quedar més remei que endurir les mesures coercitives. Així va entrar en la fase de les mentides despietades i de les

amenaces. Seguia sent previsible.

L'expresident Mas, ara condemnat pel TSJC, va portar a Rajoy 23 punts de discussió sobre la realitat catalana. El Govern d'Espanya, capitanejat pel registrador de la propietat, mai es va oferir a parlar d'aquests punts, ni tan sols de les pàgines en blanc. Segur que el document va anar a parar al bagul dels oblits. Si encara el conserven a la Moncloa, ha d'estar cobert d'una forta capa de pols. Cap sorpresa.

Davant la manca de capacitat política, al PP li va arribar el moment de fer entrar en joc a la justícia com a única alternativa per aturar el procés català. Van començar les amenaces explícites si se seguia endavant amb el 9N. No importava que es digués referèndum, costellada, berenar entre amics o consulta. La celebració, en el format que fos, era un insult a l'imperialisme espanyol i no es podia tolerar. Les urnes de cartró van acabar davant dels tribunals espanyols comandats pel PP. Seguïem sense canvi de rumb del Govern espanyol i sense sorpreses.

Atès que Catalunya seguia decidida a lluitar pacíficament pel seu futur, el PP va seguir en la seva línia i va endurir les mesures repressives: amb la justícia com ariet, va emprendre maniobres contra qualsevol persona. Així vam veure detenir Montse Venturós a dos quarts de set del matí, perseguir Joan Coma per parlar d'ous i truites, els regidors de Badalona per obrir un dia de festa, etc. Per a les hosts de Rajoy, calia endurir dia rere dia les mesures contra els polítics catalans per considerar-los impulsors del procés. No cabia en les seves estretes ments que el procés naixia i era impulsat pel poble, per aquest poble que ha de ser el sobirà en qualsevol país mitjanament democràtic. Per a ells, l'únic sobirà és el Borbó.

Les elits espanyoles, amb el rei al capdavant, són molt aficionades a la caça major. Així que no es van conformar amb peces menors. Havien d'anar a per peces majors: Mas, Homs, Ortega, Rigau. Ni tan sols això va parar aquesta locomotora

anomenada Catalunya. Van pujar un esglaó i van anar a per la presidenta del Parlament i alguns membres de la Mesa com a pas previ al que consideren el trofeu màxim: Puigdemont, Junqueras i Romeva. El PP segueix previsible.

Al final, es fa pública la sentència contra Mas, Ortega i Rigau. Cap sorpresa. Se'ls condemna per desobediència però se'ls absol de prevaricació administrativa. Tensen la corda però no s'atreveixen a trencar-la. Són conscients que això significaria traspasar la línia vermella que obligaria a la ciutadania catalana a prendre el carrer i a obligar el Parlament i el Govern a precipitar els esdeveniments. Són conscients que això seria el camí més curt cap a la República amb el consegüent reconeixement internacional. Saben que han perdut la partida i no saben com deslliurar-se de l'escac i mat.

Continuen sent tan previsibles com en aquella recollida de signatures contra l'Estatut de 2006 i que va ser l'origen de tot el que ha vingut després.